Pilkaja oma häbi.

Üks uhke linnas koolitud mees tahtis maa meest jutu sees pilgata, kellega lapse pölwes ka koos mänginud ja ütles: „Mis sina müürisepa poeg räägid ja tead ka?“ See aga ütles temale tasfakeste wasta: „Jah külab mina see olen; aga siis kui minu isa müürisep oli ja müüri tegi, oli Teie isa minu isal käte kandjaks ja pidi liwa, saue ja lubja ete ja käte tooma ja minu isa tegi müüri. Kummas on nüüd suurem, kas müürisepa wöi käte kandja poeg? Aga tema häbenes ja pani minema, sest ta oli rumal.

Ära pölga seda pölwe, kus sees oled sündinud,
Ega ole auu peal julge, mis sa omal teeninud.
See maad ja rahwast röömustab, kes oma sugu armastab.

Julge kuningas Karl XII.

Kui Rootsi kuningas Karl XII. Straalsuntis Saksa maal söas laagris ühes majas oma kirjutajat laskis raamatuid kirjutada ja temale seks sönu et ütles, langes üks tule pom, selle maja katusest sisse, läks sees löhki ja purustas enamiste köik muad ära, ka löi selle tua müürist seina sisse suure augu, kus nemad kirjutasiwad, aga önneks ei puutnud midagi neude külge. Kirjutaja käesi, kes sest suurest paugust ja pörutamisest üsna wärises, oli sulg maha kukkund.

„No mis see nüüd on?“ küsis kuningas rahulikult, „miks pärast Teie ei kirjuta enam?“ — „Oh kuningas, üks tule pom!“ ütles kirjutaja wärisedes ja ei wöinud enam üht sönagi öelda. „No“, wastas kuningas, „mis meil sellega tegemist on, kirjutage aga edasi.“